

**normalització
lingüística
a debat**

**TOTS EL ANIMALS SON IGUALS
PERO ALGUNS ANIMALS SON MES IGUALS
QUE D'ALTRES**

En fou un clar símptoma. El 29 d'abril el Parlament de les Illes Balears aprovà la Llei de Normalització Lingüística i gairebé ningú no se'n va témer. Els mitjans de comunicació hi dedicaren poquíssim espai, tot i que la celebració del II Congrés Internacional de la Llengua Catalana semblava haver de servir de ressonador. I de llavors ençà, res més.

Sens dubte, si no canvien molt les coses, encara que la Llei estigui molts anys en vigor quasi ningú no se'n temerà i de res no haurà servit. I és que el tema de la llengua és considerat marginal i, fins i tot, sobrer i molest; tant a nivell d'Estat com a les nostres Illes. I en això coincideixen mitjans de comunicació i partits polítics.

Totes les Lleis de Normalització Lingüística en vigor al nostre Estat són molt semblants perquè s'han hagut de cenyir al mateix marc. Però, sobretot, s'assemblen en un fet: el que normalitzen és el castellà fora del seu territori.

A les comunitats autònomes castellanoparlants, no hi ha cap llei de normalització lingüística escrita ni aprovada, perquè se n'apliquen una de molt senzilla i que tenen ben assumida: "El castellà és la llengua pròpia. Es l'única llengua oficial. Tothom té el deure de conèixer i usar la llengua castellana". Tan senzill com és! Com aquesta haurien de ser les lleis de normalització lingüística de la resta de comunitats.

Però l'Estat ho té ben clar. A pesar de constitucions, estatuts i lleis de normalització, hi ha dues classes de llengües: la castellana (o espanyola, tant és) i la resta. I per tant, com a mínim lingüísticament, dues classes de súbdits: els de primera i els de colònies.

Els súbdits de primera tenen una sèrie de drets i deures en relació a la seva llengua pròpia i cap obligació envers les altres. Els de colònies, els perifèrics,

els mateixos drets i deures envers la llengua dels de primera i els deures que lliurement vulguin atorgar-se en relació a la seva. Minses diferències de tracte.

Per acabar d'adobar-ho, segons un nou dictamen del Tribunal Constitucional, és obligatori a tot l'Estat conèixer el castellà; i, en canvi, no es pot obligar ningú a conèixer cap de les altres llengües, encara que sigui dins el seu territori.

No és aquesta una interpretació que pot entrebancar qualsevol Llei de Normalització Lingüística? Quines possibilitats de sobreviure té una llengua que no és obligada ni en el seu àmbit territorial? Els qui fan preceptiu el coneixement del castellà dins i fora del seu territori en deuen tenir la resposta.

En el fons, declaracions d'igualtat i llibertats com la dels porcs d'Orwell que encapçala aquest escrit.

De tota manera, encara que els instruments siguin escassos i defectuosos, qualche cosa podria fer-se amb la Llei de Normalització Lingüística. Però, què podem esperar dels nostres governants o dels nostres polítics-alternativa? Per un costat, els primers, fidels representants del que és la identificació amb els colonitzadors, que des que tenen un poc de poder polític han volgut dissimular el seu autoodi clànic amb una lleu pel·lícula transparent i plena de fissures.

Uns altres que, després de les darreres eleccions, reculen a storats renegant i desdint-se de la passeta regionalista que havien dat perquè en lloc de fer-los guanyar vots, n'han perduts.

D'altra banda la resta, que es declara impotent i travada davant els seus capitosts monolingües o que renuncia a qualsevol cosa a canvi d'honors i presidències.

I, mentrestant, una comunitat catalanoparlant en regressió que tant li és o que hi acluca els ulls.

En resum, lleis, decrets, etc.: tot molt bé. Són com la cigarreta que els botxins atents i pulcres permeten fumar al condemnat a mort davant l'escamot que l'ha d'afusellar. Però, a vegades, mentre el reu hi pega les darreres xuclades, arriben els bons al.lots que es carreguen el piquet i la caserna i alliberen el condemnat. Això sí, a les pel·lícules.

Joan Melià.